

DE REFORMATIE

WEEKBLAD TOT ONTWIKKELING VAN
HET GEREFORMEERDE LEVEN

DIE OWE JEUGD VERNIEUWT

ALS EENS ARENDS PSALM 103:5

Onder redactie van Prof. Dr V. Hepp, Ds K. Schilder, Dr C. Tazelaar en Dr J. Waterink

Medewerkers: Dr H. A. van Andel, Solo; Drs J. van Andel, 's-Gravenhage; Dr R. E. van Arkel, Utrecht; N. Baas, Amsterdam; Dr Henry Beets, Grand Rapids; Dr Joh. C. Breen, Amsterdam; Dr K. Fernhout, Vreeland; Prof. Dr F. W. Groenheide, Amsterdam; Prof. Dr T. Hoekstra, Kampen; Dr G. Keizer, Tiel; Dr B. A. Knoppers, Amsterdam; Dr J. G. Kunst, Arnhem; Dr G. R. Kuiper, Haarlem; Dr H. W. Laman, Assen; Dr C. Lindeboom, Amsterdam; Dr S. O. Los, 's-Gravenhage; Dr J. W. Marmelstein, Amsterdam; Dr F. C. Meijster, Rotterdam; Dr J. C. de Moor, Utrecht; Dr J. C. Rullmann, Utrecht; Dr J. Thijss, Meppel; Dr J. Veldkamp, Hilversum; Dr D. H. Th. Vollenhoven, 's-Gravenhage; Dr J. de Vries, Tilburg; Dr J. D. Wielenga, Hoofddorp; Mr J. A. de Wilde, 's-Gravenhage.

Adres der Redactie:

Prof. Dr V. HEPP, Van Brossstraat 14, Amsterdam.

Drukkers-Uitgevers:

OOSTERBAAN & LE COINTRE, Goes
Tel. No. 58 — Postrekening No. 36000.

Abonnement: f1.25 per drie maanden bij vooruitbetaling.

Voor 't Buitenland en Ned.-Indië f7.50 per jaar.

Advertentie: 25 ct. p. regel. — Loose nummers f0.15.

HOUD: Het jaar 1925 I. — Kerkelijk Leven: Maar met een verbeterde Bijbelvertaling langer gedraald? XII. Pe-
tus van Maastricht over het spreken van de slang III (Sio).
Het rationalistische gevaar. Ook een juridisch gevaar? I.
Een Chr. Gerof. stem. (Naschrift). — Pop. Wetensch.
Schetsen: Apocriefe Kerstgeschiedenissen II. — Muzikale Kro-
niek XVI. — Opvoeding en Onderwijs: Eenheid gevraagd.
— Literatuur en Kunst: Een „psycho-pathologisch ele-
ment“ in de moderne roman-literatuur II. — Zending en
Evangelisatie: Stockholm en de Zending II. — Perschoonw.
— Kerknieuws.

HET JAAR 1925.

I.

Het jaar van Locarno.

Men behoeft niet lang te zinnen of diep te pei-
zen om voor het jaar, dat achter ons ligt, de
juiste typeering te vinden.

Zij dringt zich vanzelf op.

Het jaar 1925 zal in de annalen der geschie-
denis bekend blijven als het jaar van Locarno.

In dit pareltje onder de steden aan de Ita-
liaanse meren, dat door de grootsche, doch rus-
tige lijnen van zijn omgeving en de harmonieuze
kleurenmengeling van zijn natuur een vredesfeer
schept, vonden na vele jaren van oortijdsch-mo-
dern oorlog en vreeselijken vrede elkander voor
het eerst de mogendheden, die al het mogelijke
bepoefden om elkaar te verslinden.

16 October is een gouden datum geworden.

Zeven verdragen werden opgesteld, waarbij men
zich verplichtte zich te onthouden van den aan-
vals-oorlog en zich verbond tot wederzijdsche hulp
om zulk een aanvalsoorlog te keeren.

Den 1sten December werden te Londen de trak-
taten getekend. En de geïllustreerde bladen lie-
ten niet na de blijde gezichten der ondertekenaars
bijzonder lief te geven.

En al kunnen wij de teekenstift niet prijzen,
die de Kerstklokken liet bengelen: Locarno! Lo-
carno! Locarno!, al zien we de boodschap der
engelen in Efrata's velden in het gebeurde te
Locarno niet vervuld, al bleef het „Vrede op aar-
de“ voor ons waarachtig, ook toen de kanonnen
dreunden en de natiën dreinden, toch mogen wij
het nieuwe jaar slechts binnentreden met een
danktoon, geheiligd aan Hem, die het den geloof-
rige weder bewees: Door Mij regeeren de
koningen en de vorsten stellen gerechtigheid.
Door Mij heerschen de heers-
chers en de prinses, al de rechters der
aarde. (Spr. 8:15).

Want Locarno bereidde pure verrassing.

Wat daar tot stand kwam, was bijna de inval
van een oogenblik.

Men had lange jaren op andere oplossingen ge-
broed.

Maar de schalen der vredesieren, die idealisten
en practici hadden aangedragen, braken niet open.

Geen vredesduifje hipte zwak koerend er uit.
Wat Bourgeois, Wilson, Cecil hadden gewild, die
alleen van de volkenbondsidee heil verwachtten,
werd niet verwezenlijkt.

Maar wat Austen Chamberlain oorspronkelijk niet
had gewild, dat geschiedde.

Op het oogenblik wordt Chamberlain van alle
kanten gevleid.

Hij is favoriet in Engeland, ja in heel Europa.
Zoodra er weer Nobelprijzen worden uitgereikt,
zal hij wel het eerst daarvoor in aanmerking komen.

Doch als die prijs hem wordt toegekend zal het
zijn niet naar verdienste, maar naar genade, naar
de algemeene genade onzes Gods.

De Engelsche bladen maken er geen geheim van,
dat Chamberlain alle geniale gaven mist.

Hij heeft slechts gegrepen de vrucht, welke God
aan den volkerenboom van Europa had doen
ripen.

Hij zag het het eerst, dat zij rijp was.

Zijn oogen werden ervoor geopend.

Reeds in ons overzicht van het vorige jaar mer-
kten wij op, hoe de Opperste Wijsheid bezig was
de tot ijs gestolde nationale gevoelens te ontdoi-

en, de wraak te verweken, de harde geluustrek-
ken te ontspannen en een geest van toenadering
aan te kweken.

Maar het vruchtbeginzel van saamhoorigheid had
zich nog nauw gezet.

Wie had durven verwachten, dat het binnen één
jaar tijds tot sappige vrucht zou zijn uitgegroeid?
Het is wonderlijk in onze oogen.

Natuurlijk vielen de idealisten weer aan het
droomen.

Eén kreeg het voor hem verrukkelijke gezicht,
dat er geen grenzen meer in Europa bestonden.
Geen lastige douanen vergalden meer de buiten-
landsche reizen, geen invoerrechten hielden den
nationalistischen najver wakker, geen vreemde
munt gaf den toerist een gevoel van onwennigheid,
geen statenbrokjes braken den leertragen scholier
het hoofd, Europa was tot een eenheid saamge-
smeed.

Het gezicht was niet af.

Het gaf er geen opheldering over, of Esperanto,
dan wel Ido, Etem of Continental allerwege zou
worden gesproken; of de eenheid-Europa nog klein-
nere eenheden onder zich zou duldten, dan wel
of ze ongedeeld zou zijn; of tot Europeesche hoofd-
stad Parijs, Weenen, Berlijn, Rome, Londen zou
zijn verkoren, om Amsterdam en den Haag maar
direkt uit te schakelen; of een Mussolini het dik-
tatoraat zou uitoefenen dan wel de spruit uit een
of ander Europeesch koningshuis op een troon zou
zetelen.

Dan was het visioen van Victor Hugo vollediger.
Deze schouwde, hoe de Vereenigde Staten van
Europa en de Vereenigde Staten van Amerika met
behulp van een langen arm elkander de hand
reikten.

Er zijn menschen, die nooit leeren, dat droom-
men bedragt zijn.

Trouwens het Freudisme zorgt er wel voor, dat
de droompapieren op koers blijven.

Anderen mokken een beetje, dat Locarno een
sta-in-den-weg voor de realisatie van de Volken-
bondsidee is geworden.

Vooral op Amerika zijn zij gebeten, omdat dit
land, dat eens bij monde van een zijner grootste
zonen, Wilson, die idee evangeliseerde, later prak-
tisch verloochende.

De optimisten onder hen maken bonne mine au
mauvais jeu en prediken, dat Locarno in elk geval
dient aangemerkt als een der treden van den Vol-
kenbondsladder.

Als de menschheid nu maar wat kwieker wil
worden, zal spoedig de bovenste sport zijn bereikt.

En vooral als Amerika zijn houding wijzigt.
Amerika (waarmede wij korthedshalve de Vere-
enigde Staten van Noord-Amerika aanduiden) werd
in het afgelopen jaar sterk bekritiseerd.

Toch moet, om billijk te blijven, aangenomen,
dat, wanneer Amerika zich warmer jegens den
Volkenbond had gedragen, Locarno slechts een
nummer zou zijn in de lange lijst van plaatsen,
waar konferenties mislukten.

Hoeveel ook wij voor de Volkenbondsidee ge-
voelen, wij kunnen er niet om rouwen, dat Ame-
rika obstinaat blijft.

Welke motieven Amerika voor haar belangstel-
lende onverschilligheid jegens Europeesche aange-
legenheden heeft, valt moeilijk uit te maken.

Maar dat het door haar houding er toe mede-
werkt, dat Europa haar zelfstandigheid zooveel mo-
gelijk bewaren zal, is buiten kijf.

Men heeft het Amerika kwalijk genomen, dat
het onderscheiden landen om betaling van hun
schulden maande.

Men meende, dat de Vereenigde Staten, waar
dit jaar het oconomisch welvaren weer een snel
klimmende kurve afteekende, tegenover zijn de-
biteuren wel wat hummer kon zijn en best de
krijtelfers op zijn lei kon uitgeven.

Caillaux en anderen hebben zich op de knie
van Uncle Sam gezet om het hart van oompje te
vernurwen.

Heelemaal vergeefs is hun diplomatieke zen-
ding niet geweest.

Oom wilde wel wat laten vallen.

Maar alles kwijtschelden — daar had de lange
als met stijfel gestijfde Puntbaard geen ooren
naar.

En Europa mag er dankbaar om zijn.

Nu vormt de schuldenlast een heilzaam tegen-
wicht tegen eventueelen oorlogslust.

Dat is een waarborg te meer voor de handhaving
van Locarno's traktaten.

Want als Europa weer dik in het geld zat of
althans oconomisch er wat bovenop was — wij
vreezen, dat er weldra zoo af en toe met den
sabel op de tafel zou worden geslagen.

Deernis met de slachtoffers van oconomische
uitputting blijft ons hart vervullen, maar aan den
anderen kant moet Europa toch nog eenige jaren
lang zijn harde les van voren aan opzeggen, opdat
voorloopig het getal slachtoffers niet vermeerderd
worde.

Daarbij komt nog iets.

Indien de Volkenbondsgedachte in de richting
van Wilson c.s. zich ontwikkelde en gestalte ver-
kreeg, zou dat, naar wij duchten, een gevoelige
slag zijn voor de Europeesche kultuur.

Door haar overwicht zou Amerika alle Euro-
peesche Staten feitelijk van zich afhankelijk maken.
Zij zou Europa absorbeeren. Gelijk het totnogtoe
de Europeesche kultuur in zich opnam, zou zij
wel blijven doen. Maar zoodra deze haar zelf-
standvastigheid verliest, wordt zij in de ontplooiing
van haar eigen karakter belemmerd. En op den
duur moet zij dat karakter inboeten.

Dat zou voor de wereld een geweldige ver-
arming beteekenen.

Want wij willen er niet aan, dat de Europeesche
kultuur seniel is geworden.

Al zou zij haar eerste jeugd achter den rug
hebben, des te meer rekenen wij haar onder de
voorzienigheid Gods tot de veldragen prestaties
van een volwassen persoonlijkheid in staat.

De meest natuurlijke ontwikkeling van het vol-
kerenleven zou o.i. deze zijn, dat de Europeesche
Staten met elkander een Bond vormden (niet tot
Vereenigde Staten van Europa werden opgesmol-
ten) en dat die Bond verband zocht met Amerika,
opdat zij als twee tegen elkander opwegende mach-
ten zouden samenwerken.

Hoe meer de Volkenbond zich organischen groei
ten doel stelt, des te hechter zal hij blijken.

Baaron niet het minst begroeten wij in het
voorbijge jaar Locarno met vreugde.

Dan — loopen wij niet vooruit.

Ook onze idealen voor de menschheid moeten
onderworpen aan Gods wil.

Vertrouwend leggen wij ons neer bij Zijn Woord:
door Mij regeeren de koningen en stel-
len de vorsten gerechtigheid.

HEPP.

KERKELIJK LEVEN.

Mag met een verbeterde Bijbelvertaling langer gedraald?

XII.

Uitgangspunt voor de bespreking van deze
urgente kwestie is het rapport, dat in deze
materie op de Synode van 1917 werd uitge-
bracht en de conclusies, welke daar werden
aangenomen. De Synode achtte een herziening
van de Statenvertaling niet beslist noodzakelijk.

Ten opzichte van de wenschelijkheid stond zij
anders. Het rapport onderscheidde daarbij tus-
scheiden twee bezwaren. De laatste zou de
moete niet loonen. Het gaf de voorkeur aan de
tweede. Toch meende het rapport, en de Synode
sloot zich daarbij aan, dat de Synode daartoe
niet zelf het initiatief moest nemen, omdat nog
te veel voorarbeid moest worden verricht.

Het bezwaar van den voorarbeid is thans